

Regina wil geen thuisblijfmoeder meer zijn

‘MAG IK WEER AAN HET WERK?’

Een jaartje geleden spraken Regina (34) en haar man André (37) af dat zij de komende jaren thuis zou blijven om voor hun twee kleine kinderen te zorgen. Dat beviel de eerste maanden prima, maar inmiddels wordt Regina thuis gillend gek en wil ze dolgraag weer aan het werk. Dat ziet haar man echter niet zitten...

“Eigenlijk was ik niet heel verrast toen mijn werkgever me bij zich riep en zei dat hij me moest laten gaan. Het liep tegen het einde van de looptijd van mijn derde contract en het laatste jaar hadden er wel meer collega's om die reden afscheid moeten nemen. Iemand in vaste dienst nemen, dat deden ze niet meer bij het exportbedrijf waar ik bijna drie jaar op de administratie had gewerkt.

‘Meid, dan blijf je toch een paar jaar thuis?’ reageerde mijn man André, toen ik het hem die avond vertelde.

‘Meen je dat?’ zei ik verheugd. Het leek me wel wat om me even helemaal op onze twee meisjes te kunnen richten. Een periode rust, een periode thuis met de tweeling. Het was best druk geweest de afgelopen jaren: twee kleintjes, drie dagen per week werken en dan ook nog eens het huishouden. De zorg voor de kinderen en het huishouden kwamen voor het grootste gedeelte op mij neer. In het weekend hielp Dré me of nam hij de meisjes een keer mee in de bakfiets om mij wat te ontlasten, maar daar bleef het bij. Niet erg, want hij maakte als vrachtwagenchauffeur lange dagen. Daar was zijn salaris ook naar. Financieel gezien hebben we nooit hoeven klagen. Het was wel aanpoten voor ons, want in het weekend waren we in ons huisje vaak bezig met klusjes die doordeweeks waren blijven liggen. Als ik thuis zou blijven, dan zouden we ook weer eens echt weekend kunnen vieren!

Ik had al vanaf mijn veertiende gewerkt, naast mijn school. Na het behalen van mijn havodiploma was ik fulltime gaan werken en nooit had ik zonder baan gezeten. Eens een paar jaar ‘niets’ doen, klonk me als muziek in de oren. Aan de

andere kant, zo redeneerde ik, was het opvoeden van kinderen niet ook hard werken? Al snel was het besluit genomen: voorlopig zou ik me volledig op de kinderen en op het huishouden richten. Bij dat vooruitzicht maakte mijn hart een sprongetje van geluk.

Vakantie

De eerste maanden voelde ik me de koning te rijk. Ik stond pas op als de kinderen wakker werden en soms was dat pas om negen uur. Daarna kleeedde ik mezelf en de kinderen op mijn gemak aan, om na het ontbijt richting de supermarkt te gaan. Als ik terugkwam, was het na een klein uurtje spelen alweer tijd voor een dutje voor Vicky en Laureen. Dan had ik mooi de tijd om op mijn gemak wat aan het huishouden te doen, tot de eerste weer wakker werd. Na de lunch vertrok ik vaak weer. Dan ging ik bijvoorbeeld naar mijn moeder of naar een vriendin, om daar wat uurtjes stuk te slaan. Tijdens het middagdutje van de kinderen bereidde ik het avondeten alvast voor en als het kon, nam ik een momentje voor mezelf. Het voelde als één grote vakantie. Soms vroeg ik me af waarom ik met alle geweld had willen werken nadat ik kinderen had gekregen.

Worsteling

Nou, ik weet het nu, een klein jaar later, maar weer al te goed. Bijna elke dag voelt tegenwoordig als een worsteling. Ik snak naar een gesprek over volwassen onderwerpen dat niet wordt onderbroken. Vicky en Laureen zijn nu tweeënhalve en ik weet inmiddels wat ze bedoelen met de term terrible

two. Niks verloopt soepel, alles is een strijd. Het aankleden 's ochtends, het ontbijt. Tijdens het spelen vechten ze elkaar soms de tent uit en ik kan ze geen moment alleen laten. Tegelijkertijd slapen is er niet meer bij. De één houdt de ander wakker, dus tijd voor het huishouden heb ik nauwelijks meer. 's Avonds ben ik vaak nog tot laat bezig. Alleen met filmpjes van Woezel en Pip krijg ik ze stil, maar ik kan die zalvende stemmen en die rotdeuntjes gewoon niet meer horen. Als ik bij mijn moeder op bezoek ga, of bij een vriendin, kunnen we geen enkel gesprek afmaken, omdat een van de twee altijd wel tussendoor komt.

Het lijkt me heerlijk om elke week een paar dagen uit die sleur te zijn, zodat ik ook weer meer kan genieten als ik wél bij ze ben. Tegenwoordig is het zo dat ik bij het eerste geluidje uit de kinderkamer al denk: o nee, weer een lange dag...

Nog anderhalf jaar...

Ga dan weer werken, zou je zeggen. Maar zo makkelijk is het niet. Ik ben wel aan het rondkijken en heb het voorzichtig aangedragen bij Dré, maar die wil er niets van horen.

‘O nee, de meiden hebben je nu nodig,’ zei hij hoofdschuddend. ‘Het is nog maar even. Als ze naar school gaan, kun je altijd weer gaan werken.’

Maar dat is nog anderhalf jaar! Ik weet niet of ik het nog zo lang volhoud. Dré houdt me dus aan de afspraak die we hebben gemaakt. Ik begrijp dat wel, want voor hem is het minder hectisch als ik gewoon thuis ben. Voor de kinderen ook, zegt hij. Maar ik dan? Ik kijk elke ochtend weer op tegen de dag die voor me ligt. Wat kan ik doen?” ■